

Въвъ виръ дълбокъ
Хвани го изведнѣжъ!
То иска да се дигне,
Съ ржцѣ си да ме стигне...
Спаси! Спаси!

ФАУСТЪ.

Свѣсти се!
Свободна ще си — крачка салъ една!

МАРГАРИТА.

Да бѣхме минали тази планина!
Тамъ майка ми на камъка седи...
Студенъ ме трепетъ пакъ обхваща...
Тамъ майка ми на камъка седи,
Главата си поклаща.
Не кимва и не мига тя, главата ѝ тежи;
Не ще да стане вече, отдавна тамъ лежи...
Тя спѣше, ний за да се веселимъ.
Блаженно врѣме — мина като димъ!

ФАУСТЪ.

Ни дума, ни молба помага,
Въ рждѣ си ще те изнесж веднага.

МАРГАРИТА.

Недѣй! Насилието остави!
Крѣвнишки тѣй не ме лови!
Каквото сторихъ — все за тебе бѣ.

ФАУСТЪ.

Настава день, звѣздитѣ гаснатъ на небе...

МАРГАРИТА.

День! Да, день! Иде моятъ сетенъ день;
Вѣнчалний щѣше да е той за менъ!